

вавото сраженіе. А именно него търсѣше съ очи и Трипани съвършено очуденъ за непадѣйното и мъжко противеніе. Когато са озърташе насамъ натамъ, двѣ ѣкы ржцѣ го грабнахъ отъ врата и пицолтъ му падна на земята отъ силния ударъ, който му нанесе Мацко.

Борбата между моряцитѣ и пѣтницитъ бѣше силна. Чувахъ са резове проклятія отъ устата на умирающитѣ, на раненитѣ и на борцитѣ, когато Мацко съ два пицола въ ржцѣ, исправенъ надъ Тодора Трипани, когото натискаше по врата желѣзната ржка на единъ пѣтникъ Хърватинъ, му рече:

— Ето, злодѣй, Богъ те хвърля най подиръ въ трана, който ты ископа за мене и за другитѣ!

Трипани намѣсто отговоръ хвърли сърдитъ погледъ къмъ небето.

— Мълчишъ, злодѣю! Разбойнико, мълчишъ! Познавашъ вече че е дошло време да ти отмъстишъ за кръвта на толкози твои жертви и за кръвта на Гирджика . . . Прекръсти са прочее Трипани. Имашъ двѣ минути на расположеніето си. Препорѣчай душата си на Бога или на дявола...

И той опрѣ на челото на Тодора Трипани студения масуръ на пицола, който заключаваше въ себе си смъртта.

Когато Трипани осѣти че настанѣ послѣдния му часъ, че подиръ една минута той вече немаше да съществува, силитѣ му са удесетерихъ.

Той направи силно напрѣганье, исплѣснѣ са изъ ржцѣтъ на Хърватина, и когато Мацко гръмнѣ, Трипани бѣше на страна и викаше къмъ другия корабъ:

— Поликарпе, отърви ма! Хвърли ми една ладія! азъ съмъ Трипани!

Двата кораба са ударихъ въ туй време единъ о другий.

Петмина отъ останалитѣ живы другари на Трипани скочихъ въ кораба, който управляше Поликарпъ, и корабитѣ пакъ са отдѣлихъ.